

Sygn. akt I CZ 59/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

SSA Marek Machnij

w sprawie ze skargi K. K.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 8 marca 2011 r., wydanego w sprawie z wniosku D. Spółki z o.o.

przy uczestnictwie K. K.

o nadanie klauzuli wykonalności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 września 2011 r.,

zażalenia skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 8 marca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 8 marca 2011 r. Sąd Okręgowy odrzucił zażalenie wniesione osobiście przez skarżącą oraz zażalenie wniesione przez jej pełnomocnika z urzędu na postanowienie z dnia 16 kwietnia 2010 r. odrzucające na podstawie art. 87¹ § 1 k.p.c. w zw. z art. 424⁶ § 3 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia z dnia 4 listopada 2009 r.

Odrzucając zażalenie skarżącej Sąd Okręgowy powołał się na art. 87¹ § 1 k.p.c., natomiast odrzucając zażalenie wniesione przez jej pełnomocnika z urzędu stwierdził, że zgodnie z art. 124 § 2 k.p.c. termin do wniesienia tego zażalenia biegł od dnia doręczenia pełnomocnikowi odpisu postanowienia z dnia 16 kwietnia 2010 r. z uzasadnieniem, co nastąpiło w dniu 20 grudnia 2010 r., zaś zażalenie na to postanowienie pełnomocnik wniósł w dniu 6 grudnia 2010 r., a więc przed rozpoczęciem biegu terminu do wniesienia zażalenia. Z tych przyczyn Sąd Okręgowy uznał zażalenie to za niedopuszczalne, jako przedwczesne i odrzucił je na podstawie art. 370 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pełnomocnik skarżącej wnosząc o jego uchylenie stwierdził, że mylnie oznaczył pismo z dnia 6 grudnia 2010 r. jako zażalenie bowiem w istocie było to uzupełnienie zażalenia wniesionego w terminie osobiście przez samą skarżącą, polegające na usunięciu braku tego zażalenia przez podpisanie go przez adwokata.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty zażalenia nie mogą być uznane za skuteczne.

Przewidziany w art. 87¹ § 1 k.p.c. przymus adwokacko-radcowski dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, w tym podejmowanego przed sądem niższej instancji, a więc także zainicjowanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku i toczącego się w jego ramach postępowania zażaleniowego. Dotyczy zatem również postępowania objętego rozpoznawanym zażaleniem.

Skutki niezachowania przymusu adwokacko-radcowskiego, o którym mowa w art. 87¹ § 1 k.p.c. reguluje ogólnie art. 130 § 5 k.p.c., a w odniesieniu do środków

zaskarżenia objętych przymusem, w tym zażalenia do Sądu Najwyższego, obowiązują unormowania szczególne przewidujące odrzucenie zażalenia wniesionego osobiście przez stronę, jako niedopuszczalnego (art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹, art. 370 i art. 373 k.p.c.).

Sporządzenie zażalenia do Sądu Najwyższego osobiście przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej jest zatem dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność odrzucenia takiego zażalenia wprost, jako niedopuszczalnego, bez wzywania do uzupełnienia tego braku (porównaj między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2006 r. III CZ 5/06, niepubl.). Niemożliwe również jest usunięcie takiego braku samodzielnie przez stronę ani jej pełnomocnika w jakiegokolwiek formie.

Z tych przyczyn nie mogą być skuteczne zarzuty zażalenia oparte na twierdzeniu, że wniesione przez pełnomocnika z urzędu pismo z dnia 6 grudnia 2010 r. nazwane zażaleniem w istocie stanowiło uzupełnienie braku zażalenia skarżącej przez sporządzenie go przez zawodowego pełnomocnika. Brak ten bowiem był nieusuwalny i prowadził do konieczności odrzuceniem zażalenia skarżącej. Natomiast wniesienie przez adwokata zażalenia przed rozpoczęciem biegu terminu do jego wniesienia spowodowało odrzucenie tego zażalenia (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2001 r. II CZ 146/00, OSNC 2001/12/180), czego skarżący nie zakwestionował w zażaleniu.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił zażalenie.